

PROSTOR

Září-říjen 2016

Tak jsme konečně vydali podzimní číslo Prostoru. Od letních prázdnin ten čas tak rychle uprchnul, že se už pomalu chystáme na Vánoce. Přitom zde nechybí příspěvky, ve kterých ještě na tyto letní dny plné slunce, volnosti a spousty zážitků vzpomínáte, a on už školní rok nabral na otáčkách.

V naší redakci jsme se s trochou smutku rozloučili s Nikolkou, která nastoupila na Gymnázium v Praze, dále s Julkou, Míšou a také s Lindou, kterým zabraly čas jiné povinnosti. Ale od září je nahradili redaktori noví. Jsou sice ještě mladší, takže zkušenosti z tvůrčího psaní a žurnalistiky teprve sbírají a učí se, ale určitě budou posilou. Seznamte se s dvěma Eliškami Sloupovou a Zajíčkovou, Natálkou Leškovou, Markem Stolarikem a Františkem Opeltem.

Příroda se připravuje na zimu, my ještě vzpomínáme na léto.

Moje prázdniny

O prázdninách jsem byla na chatě kousek od Rožmitálu pod Třemšínem. Bylo tam moc hezky. Jednou jsme se chtěly jít koupat, ale stalo se malé nedopatření. Řekla jsem Lence, aby mi hodila plavky. Hodila mi je, ale ne do ruky. Přistály na paroží. Musela jsem je sundat, ale nešlo to. Nakonec jsem je koštětem shodila konečně dolů, a mohly jsme se jít koupat. Voda byla příjemná. Přelavala jsem celý rybník. Na břehu rostla máta peprná. Natrhala jsem ji. A měly jsme potom doma mátovou limonádu. Byla moc dobrá.

Prázdniny byly moc krásné, škoda že už skončily.

Eliška Sloupová

Tam už nikdy nepojedu

Moje prázdniny nebyly nic moc. Třeba na táboře jsme museli dělat večerní programy. Byla to fakt nuda a moje spolubydlící byla ještě horší. Furt hrála na mobilu nějaké hry, i když byla už půlnoc a ráno byla tak moc ospalá, že měla ospalky pod očima a ještě jí ten mobil svítil v hlavě.

Potom se našťestí přestěhovala do vedlejšího pokoje a místo ní se ke mně nastěhovala maličká holka. Přišel čas spát. Odbilo deset hodin večer. Ta holčička mě vzbudila a uplakaná vedle mě křičí: „Já se bojím, v tom lese straší...!“

Běžela jsem pro vedoucí a potom jsem zase klusala zpátky, a ta holka plakala ještě hůř a museli jsme ji uti-

šovat celou noc. Další den jsem nevyspalá vstala, oblékla se a šla na rozcvičku, a po ní na snídani a potom jsme začali hrát hry.

O pět hodin později jsme se šli převléci a potom hurááááá na diskotéku. To by ještě šlo. Po diskotéce jsem se konečně trochu vyspala a ráno jsem z tábora odjela.

Už tam nikdy nepojedu !!!!

Eliška Zajíčková

Tábor a cesta na Ukrajinu

Moje prázdniny byly super, protože jsme spolu s kamarádem jeli na tábor. Na táboře jsme například jezdili do bazénu, do dinoparku, chodili na procházky, a tak dál. Každý den byla celotáborová hra. Ta spočívala v tom, že se utvořilo 6 týmů, které soutěžily podle tématu celého tábora. Tento rok bylo téma Legendy ze staré Prahy. A nejlepší bylo, že ob den byla diskotéka a taky ob den kasino. Ne, nebylo to normální kasino. Bylo umělé a hrálo se za nepravou měnu, která se získala z těch celotáborovek. Hrálo se o groše (groš – měna). A každý večer jsme našemu kamarádovi říkali CUKROUŠI. On byl našťvaný. Taky můj kamarád říkal, že pod postelí je Jack šmik kou*e. A potom byly ještě písničky na přání, a bylo to tak že zaznělo, že budou písničky na přání a vy jste tam něco pustili. No a víte tak ten, jak jsme mu říkali cukrouši, tak tomu jsme na přání pustili: Globální oteplování pro cukrouše Zdenka... On se našťval a obouchal mi hlavu o zeď.

Pokračování na str. 2

Dokončení ze str. 1

A na konci tábora jsme lovili bobříka odvahy. Docela dobrý. A to nejlepší na tom bylo to, že za tu měnu, kterou jsme si našetřili, jsme šli do táborového obchodu, kde toho bylo spousta. Prodávaly se tam například plyšáci, různé bonbóny, sušenky, a tak dál. A šlo se nakupovat podle toho, na kterém místě skončil váš tým. My jsme byli poslední, takže bohužel skoro všechno všichni ostatní vykouplili před námi. No a pak byl odjezd.

Drastický zážitek

Sotva jsem se vrátil domů z tábora, tak hned ten druhý den po návratu jsme letěli na Ukrajinu. Jeli jsme tam proto, že tam bydlí mojí mamky mamka.

Jo, abych nezapomněl: když jsme se vrátili z toho tábora, tak něco ve věcech hrozně smrdělo. Prohlédli jsme všechno, hlavně boty, jestli náhodou, znáte to. Tak jsme hledali, hledali—ale nic jsme neobjevili.

Vybalili jsme kufr, vyprali všechny věci, usušili a zase je dali do kufru zpátky. Ale když jsme šli na letiště, zase jsem ucítil smrad a říkám: „Co to sakra může být?!“

No nic. Tak jsme naložili kufr a tipněte si co to nakonec bylo? Dáváme zavazadla na pás, který je po kontrole odváží do letadla. A teprve teď jsme si všimli, že na mém kufru je zvenku přilepený velký... No, ehm... bobek. A ten kufr jsme viděli až na konci letu. Muselo to tam pěkně mezi zavazadly zavánět.

Na Ukrajině jsme jezdili na řeku, kde jsme se houpali na laně, na poli kopali brambory a vůbec jsme dělali různé práce a pomáhali babičce.

Poslední dva dny jsme jeli do Kyjeva. Tam jsme šli do vojenského muzea. Zvedl se mi žaludek z tohoto: byly tam rukavice z lidské kůže, prostrílená dětská košilka a mýdlo z lidského tuku... Hrůza. A pak jsme se vrátili domů.

Fanda Opelt

Podzimní les je kouzelný...

Rozhovor se známým zpěvákem

Já: „Hej Caroline, za chvíli John dozpívá svoje celé album. Pojď k jeho šatně, aby nebylo pozdě a neztratil se nám v davu ostatních.“

Caroline: „No jo, pojď, jinak tam bude narváno.“

Když jsme konečně po delším hledání našli jeho šatnu, nikdo tam ještě nestál...

Já: „Ehm, Caroline? Kam jdeš?“

Caroline: „Hledám záchody, protože už nutně potřebuju... Neboj, za minutku jsem zase zpátky.“

Já: V hlavě mi to vaří. Co když se nevrátí včas? A on zatím přijde? Co pak budu dělat? Tolik otázek najednou... Nakonec to zbude jenom na mně!“

John se konečně objevil. Má po vystoupení, jenže ke své šatně se dostaví až po půl hodiny, jelikož byl hrozně určený z podepisování a focení se svými fanynkami...

John: „Co tady chceš? Proč jsi nebyla tam s ostatními fanoušky? Proč tady čekáš sama před mojí šatnou?“

Já: „Ehm, protože jsem se nechtěla moc tlačit s ostatními lidmi a chtěla jsem tě vidět zblízka.“

John: „Aha, tak tedy vychutnala jsi si můj koncert aspoň trochu?“

Já: „Pravda je, že ani ne. Chtěla jsem tu být první, a tak jsem se moc nesoustředila.“

John: „Posloucháš ráda moje skladby?“

Já: „Ano, miluju tvoje nové album.“

John: „To je skvělé, jak dlouho jsi tady přibližně čekala?“

Já: „Huh, docela dost. Jo, to tvoje nové album je ale vážně dobře nazpíváné. Jasně, že tím nemyslím, že by tvoje ostatní alba nebyla dobrá. Znáám je skoro všechny. A skoro všechny písničky z nich zbožňuju. Fakticky.“

John: „Děkuji za tu samou chválu... Je to docela síla, co dokáže taková slečna udělat pro fotku či podpis.“

Já: „Je, no... co na to mám odpovědět?“

John: „Počkej chvíli.“

Zpěvák vejde to své šatny a podá mi svoje nové album alba a přidá svojí fotku s podpisem.

Já: „Páni, děkuji moc.“

John: „Maličkost.“

Po odchodu z místnosti jsem potkala Caroline a všechno jsem jí pověděla..

Já: „Caroline, nebudeš mi věřit, nejen jsem s ním mluvila, ale mám i jeho desku...“ *Lily N.*

Akrostich: Na téma PRÁZDNINY

Poprvé jsem mohla navštívit Fuerteventuru (Kanárské ostrovy).

Rána byla velice teplá, ale odpoledne byla ještě teplejší.

Áááá, bylo to velice krásné místo, snad nejkrásnější, které jsem kdy navštívila.

Zítřka už musíme jet domů, vůbec se mi zpátky nechce.

Dne 13. 8.2016 jsme jeli na Slovensko, přesněji do Bratislavy a do Košic.

Není divu, že zase odtud nechci odjet zpět, protože vím, že se mi bude stýskat po teplých dnech.

I přes všechny ty problémy, které byly, jsme si užili prázdniny a dovolenou v klidu a šťastně.

Nikdy nezapomenu na to, jak jsem lezla na skály jenom v žabkách.

Yvetu mojí sestřenici jsem potkala také, byla to náhoda, že jsme se potkaly, ale bylo to moc fajn.

Lily B.

Na téma: Maminka

Má mě ráda

A taky se o mě stará

Máma mi pomáhá s učením

I s uklízením

Někdy je i zlá

Kouká po mně, jestli si dělám úkoly

A jestli si čistím zuby

Lád'a S.

Prázdninový příběh na vylosovaná slova

Jedné noci, když jsem sladce spal, tak jsem snil. Zdál se mi *nezapomenutelný* sen. Zdálo se mi o zítřku, jak *opékáme*. Měli jsme k tomu puštěnou *hudbu* (právě *zpíval* mámin oblíbený zpěvák Johan Hníval). Protože první píseň byla hodně hlasitá, neslyšeli jsme naši *chlupatou kočku*, která mňoukala. Měla *žizeň* a protože jsme jí nedali napít, a tak mě za trest trochu podrápala, když jsem ji chtěl pohladit. Když se vše vyřešilo, začala hrát nová píseň od Johana Hnívala, která byla o poznání *klidnější*.

Ale potom se stala hrozná věc. Došly buřty a protože jsme měli jen *párky*, tak jsme si je opekli. Já ho už měl opečený, ale když jsem si ho dal do úst a kousek jsem si ukousl, tak se mi najednou udělalo zle. Chvilí jsem měl *představu*, že jsem na návštěvě u mé praprababičky. Tam se zjistilo, že párek byl *zkažený* a že jsem se otrávil.

Zazvonil mi budík, a já viděl, že to byl sen. Jako každý den jsem se nasnídal a šel do školy. Protože bylo hezky, tak jsme šli odpoledne opékat. Buřty nebyly, byly jen párky a ty trochu smrděly a jíst se nedaly.

V tu chvíli mi došlo že to nebyl sen, ale pravda, kterou jako kdybych předpovídal.

Ladislav Sudek

TEMPERAMENTY

Ve škole vypuknul požár. Nejhorší to má třída tercie B. Situace je velice zlá. Tady můžete vidět jak reagují různí žáci.

Melancholik: „Proč zrovna musím mít já takové neštěstí?“ (propuká v pláč)

Sangvinik: „Všichni se rychle seřadte do dvou řad, musíme si tu udělat ve všem pořádek!“

Flegmatik: „Paní učitelko, počkáte chvilku? Potřebovala bych si dočíst knihu.“

Cholerik: „Fakt už toho mám dost, tady je někdo zase nepozorný.“

Melancholik: „Já nechci ještě zemřít, je to tak brzy, ještě jsem ani nedospěla.“

Sangvinik: „Pohyb, pohyb, pohyb... Nemáme na to celý den.“

Flegmatik: „Nechápu, proč tady někdo panikaří, stejně jednou umřeme!“

Cholerik: „Tahle škole je vážně strašně nezodpovědná! To by mně zajímalo, kdo za to ponese odpovědnost?“

Melancholik: „Ani jsem si ještě neprožila svojí první lásku.“

Sangvinik: „Jděte trošku dál od těch dveří, může to být velice nebezpečné.“

Flegmatik: „Ztište se, chci dočíst tu knihu!“

Cholerik: „Fakt tady chce někdo dostat pořádně na zadek, mě to vážně štve.“

Melancholik: „Jenom já mám takové neštěstí!“ Vzlyká.

Sangvinik: „Kluci a holky, svlíkněte se do spodního prádla. Jestli to půjde, a rychle. Teď mi podejte to oblečení. Musíme udělat provaz.“

Flegmatik: „No co má být? Jako že uhoříme?“

Cholerik: „Já se normálně zblázním, pořád mě tady někdo a něco vytáčí.“

Melancholik: „Proč bych se měla svlíkat, když stejně zamřu. Vážně, já mám vždycky velikou smůlu!“

Sangvinik: „Šup, ty uděláš ten provaz, ale musíš být fakt rychlý.“

Flegmatik: „Už stačí přečíst jenom deset stran, a pak můžu v pohodě zamřít.“

Cholerik: „Nejdřív vznikne požár, a teď se mám svlíkat... co může ještě víc naštvat.“

Celá třída bezpečně unikne požáru.

Melancholik: „Ach jo, teď mě zase bude čekat ten nudný život. Chci zemřít.“ (pláče a naříká).

Sangvinik: „Nemusíte mi děkovat za záchranu.“

Flegmatik: „Ta kniha byla ještě lepší než požár.“

Cholerik: „A teď si to s tím, kdo to zavinil, vyřídím!“

Melancholik: „Já chci domů a zabít se.“

Sangvinik: „Rád jsem to udělal, na mě je spoleh.“

Flegmatik: „Oni panikařili k ničemu, stejně žijeme dál.“

Cholerik: „Kde je? Já si to s ním musím vyřídít.“

Anetka Dao.

Kočka a kocour

Žila jednou jedna kočka, která byla chlupatá a milovala opékání masa. Jediné maso, které neměla ráda, byly párky. Jednou když chtěla jít do města, aby ukradla řezníkoví maso, potkala kocoura. Ten kocour právě požíral párek a ten byl ZKAŽENÝ!!!!!!

Zeptala se ho zvědavě: „Jak můžeš jíst párky? Nejsou vůbec dobré a jak cítím, jsou ještě k tomu zkažené? To musí být velice odporné.“

„ Nejsou vůbec odporné. Jsou vynikající, prostě je to nejlepší jídlo na světě.“

Kočka bylo z toho tak zle, že musela jít honem pryč nebo by se jí něco stalo. Kocour jí vůbec nerozuměl. On si naopak hrozně pochutnával.

Vysněné povolání

Jednou se na ulici potkali. On a ona. Bylo to před kavárnou. Pozval ji na kávu a zákusek. Posadili se ke stolku a povídali si spolu.

Zeptal se jí, jaké je její budoucí *vysněné povolání*. Odpověděla mu: „Mám velice ráda hudbu, proto moje představa o budoucím povolání vypadá tak, že se stanu zpěvačkou. Budu ale zpívat jenom klidné písně, protože mám ráda *klidnou hudbu*. Chceš mě slyšet, jak zpívám?“

On přikývl. Ona začala zpívat. Zpívala tak překrásně, ale ukázalo se, že on tyhle písně nesnáší, a to tak, že ji chtěl ucpat pusou aby jí umlčel.

Tak tedy v té kavárně pochopila, že bude muset začít snít o jiném povolání... Rozhodla se, že se stane učitelkou hudby. Dochodila vysokou školu a hned hledala práci. Našla si jednou místo a hned tam napsala. Poslali jí termín *konkurzu*. Celé týdny se připravovala, aby ji na to místo vzali, ale vybrali jiného uchazeče.

Na ten konkurs se přišel podívat i jeden velevážený hudebník, protože hledal zpěvačku. Najednou uslyšel její hlas a *oněměl* úžasem. Jak zjistili, že ji v konkurzu nevybrali, hned se k ní rozběhl a zeptal se jí, jestli by nechtěla pracovat s ním. Byla velice šťastná, že si ji někdo všiml a že se mu její hlas líbil. Byl to pro ní nezapomenutelný okamžik.

LilyB

Nemáte chuť? Právě teď dozrála ta nejsladší jablčka.

Starý ušák a kočka

Přečetli jsme si pohádku Miloše Macourka o starém ušáku, ve kterém si ráda hověla kočka. Jednou, když do domácnosti přibily nové čalouněné židle, pomyslel, si že už se nebude kočce líbit, protože té se jistě budou líbit moderní krásné židle a jeho vyhodí. Vzal tedy nůž a svoje velké staré uši si uřezal, aby vypadal trochu moderněji... Jak to bylo dál? Vyhodili ušák? Co udělala kočka? Znelíbila si starý ušák, zvláště, když si ještě uřezal uši a vypadal směšně? Jak to všechno dopadlo?

Hezký konec pohádky vymyslela naše nová redaktorka Natálie Lešková:

.... ale ušák nevyhodili. Kočka mu uši přišila. Sedla si na něj jako vždycky a začala se houpat a při tom houpání usnula. Zdál se jí sen: Černá kočka přišla do svého domečku a ke svému zděšení uviděla... vlastně neviděla nic. Neviděla ušák. Byl fuč! Kočka začala křičet „Ušáku, UŠŠÁÁKKUU,“ volala, ale nikdo neodpovídal. Hledala a hledala, dívala se všude, ale ušák nikde. Pak si najednou vzpomněla, že tam ještě existuje půda a sklep. Rychle vyběhla na půdu, ale ušák ani tam nebyl. Tak běžela do sklepa, a zase tam nic nebylo. Ušák zmizel. Kočička se vylekala tak, až se probudila. Vyskočila, rychle běžela dolů, do obývacího— a ušák tam stál! „Uf, aspoň že to byl jenom sen,“ povzdychla si spokojeně kočička.

Zazvonil zvonec a pohádky byl KONEC!

Naty L.

Píšeme stížnost: Příšerná káva

Vážené vedení školy,

za týden pravidelného učení se od odpoledne až do třetí hodiny ranní jsem naspala méně než deset hodin. Proto je zcela jasné, že abych byla během dne při studiu produktivní, potřebuju být vzhůru a právě to mi umožňuje jediné pořádná káva, přestože jsem nezletilá. Díky tomu je kafe také nezbytnou součástí každé snídani a věřím, že i vy jste ráno schopni dojít na své pracoviště právě díky němu.

Proto bych vás chtěla se vsí úctou poprosit, abyste laskavě pořídili do školy nový automat na kávu nebo naučili ten starý dělat kafe alespoň průměrné, protože ta nechutná brečka, kterou si dovolujete nazývat kávou, je opravdu k pozvracení. Nejenže chuť je neskutečně odporná, ale i konzistence je zoufalá: obarvená voda na hnědo s čímsi bílým rosolovitým, co se na štítku jmenuje „pěna.“ To opravdu nejde.

Abych zde ale nebyla pouze negativní, ono „kafe“ má i jisté výhody, resp. výhodu. Po jeho konzumaci mi bylo tak špatně, že mě únava okamžitě opustila.

Proto vás v ohledu na mé, vaše i zdraví ostatních studentů a učitelů snažně prosím, abyste neprodleně nahradili starý automat novým. Tak dobrá škola přeci nemůže dělat tak odpornou kávu.

Děkuji za pochopení Anna Vondráčková

P.S. prohlašujeme, že stížnost je reálná, ale týká se jiné školy. Káva i čokoláda z automatu na zdejší ZUŠ chutná.... Také děkujeme. Za kvalitní občerstvení.

Co bychom změnili v našem městě aneb kdybych byl starostou

Vypravili jsme se na obhlídku Františkových Lázní, abychom se rozhlédli po věcech, které bychom změnili...

Já bych asi neměnila nic...

Já sice ve Františkových Lázních nebydlím, ale toto nádherné město znám nazpaměť. Když si tak představím, že by mě zvolili za starostku, tak bych tu asi nic neměnila. Město jako takové je překrásné. Všude spousta stromů a jiné zeleně, výstavné domy, kolonáda, parky a hlavně se mi líbí, jak je to tu všude prosvětlené. Když svítí slunce, vidím, jak paprsky dopadají do ulic.

Pravda je, ale že bych tu přeci jen něco změnila. Možná bych parky nějak doplnila, ještě víc zkrášlila a dala bych tam víc laviček, aby lidi mohli si jít ven, jen tak si sednout s přáteli a povídat si na čerstvém vzduchu a přitom se dívat na krásný park. A asi bych přidala hřiště pro teenagery, protože sama za sebe musím říct, že mi skoro dospělí (aspoň si tak připadáme) jsme radši doma, ale mě to docela vadí. Proto bych udělala víc takových hřišť, aby se tu mohli mladí scházet, zahrát si basket, trochu si zaposilovat nebo jen tak sedět a povídat si. I když si možná trochu myslím, že by to asi ničemu moc nepomohlo, stejně by podle mě seděli doma a dál radši hráli hry na počítači.

No... starostkou bych asi být nechtěla. Chtěla bych, aby lidé byli šťastní, ale já bych asi sama byla nešťastná. Raději bych tuto funkci předala někomu jinému, který by tuto práci dělal s radostí.

Kateřina S.

Zvolili mne starostkou....

(děs, ještě že to bylo jenom jako)

Bylo nádherné ráno. Slunce svítilo (*ani náhodou nesvítilo, bylo zakryto předvolebním plakátem s mým ksichtem a mým jménem*), ptáčci zpívali (*to určitě, ani nebyli slyšet přes všechny ty repráky, ze kterých měl zaznít můj proslov*) a jemný vánek hladil rostlinky na louce. Ne, kecám, proslov byl na náměstí, nejsem přeci žádná královna trávy. Když mám mít proslov, tak ať je stylovej a ať mě všichni vidí.

„Vážené dámy a vážení pánové,

jsem ráda, že jsme se zde sešli v takto hojném počtu (*30 lidí, to jako vážně?! Tady je vidět, že na mě všichni kašlou!*). Jako nově zvolená starostka tohoto krásného města, kterého si nesmírně vážím (*ve větším zapadákově jsem fakt skončit nemohla*), bych vám chtěla sdělit menší prohlášení.

„Píp, píp, píp!!!“

Omlouvám se, vážení spoluobčané, zbytek vám asi řeknu až zítra, protože máti dělá řízek s kaší, a jak všichni víme, studený to není nic moc. Zítřejší proslov začne v 17:00, protože jsem si uvědomila, že když jsou všichni od rána v práci, tak uspořádání mého vystoupení v 9:00 ráno nebylo rozumné. To mi připomíná, vy postarší, najděte si honem práci, pokud ji ještě nemáte, a vy mladí, šup do školy nebo zruším Wi-finu na náměstí a budete mít po pokémonech.“

„No tak prrrrrrrr ,hoši! Ještě to tady nebalte. Vybalovat všechny ty věci znova by zabralo moc práce a já rozhodně nemám v plánu kvůli vaší nadpřirozené pracovitosti vstávat brzo.“

Další den...

Zdravím vás drazí, dámy a pánové, a... řekla jsem zapnout hudbu za 3, 2, 1 teď! No, tak teď! Jedeme...

Zdravím vás a doufám, že vám tento den připadá tak krásný jako mně (*jestli ne, tak je mi to jedno, protože dneska jsem hvězda tohoto města já*).

„...“

(*Samozřejmě, na co potlesk, když jsem tuhle část proslovu cvičila milionkrát*). No málem bych zapomněla na upoutání vaší pozornosti...

„Búúúúúúúú! Vnímejte mě jinak, já vám tu Wi-fi už nezapnu...“

Tlesk, tlesk, tlesk, tlesk, tlesk!

Chtěla bych prohlásit, že fitness centrum se přesuává z Aquafora do budovy, která slouží k výuce karate (*tak, a mám fitko blíž k domečku, skvělá to motivace do života. Základem cvičení je do toho fitka aspoň dojít*). Další změna je, že dovolím hrát hru Pokémon Go pouze obyvatelům od 12 do 25 let. Je to kvůli tomu, že malé děti při hraní nedávají pozor, co se kolem nich děje (*kde je to zatracenej prcek, který do mě narazil a já kvůli němu měla špinavou košili a přišla jsem pozdě na schůzi. Jo, nesmím zapomenout: Jeho matka mi dluží peníze za čistírnu*) a co se týče starších občanů, tak ti mají pracovat a ne čekat až se jim ukáže možnost chytit Pikachua. Mimochodem Miloši, máš padáka.

„Búúúúúúúú!“

Slečna Wi-fi asi zůstane navždy u mě!

„Tlesk, tlesk, tlesk!“

Toť vše! Hoši hodte těm dětem bonbóny, ať vnucují svým rodičům myšlenku, jak dobrá starostka jsem.

A to je KONEC!!!

Tak paní učitelko, tohle je důvod, proč politika není nic pro mě.
Pavlaína N.

*Bývalé přírodní divadlo.... Je to, co tady vzniklo, plnohodnotná náhrada? Některým se to příliš nezamlouvá, hlavně proto, že se tady scházejí i takové partičky, které si sem chodí místo kultury a dobré relaxace hlavně „zahulit.“
P.S. Mladík na obrázku jen zapózoval, jeho se to netýká.*

Kdybych byla starostkou tak...

...změnila bych školní docházku. Všichni víme, jaké je to utrpení vstávat brzo jen kvůli škole. Rodiče dopřejte svým dětem trochu klidu a volna. Tuším, že nějací zástupci z řad rodičů budou teď určitě proti, jenže zamyslete se sami nad sebou. Každý z nás si prošel skvělou částí života, a to dětstvím. A určitě jste měli stejné pocity.

Zároveň ale tím nechci naznačit, že se budou žáci učit méně. Proto sice začnou později, ale zase jim o to později bude končit škola. Přece nemůžeme dopustit na to, aby bylo naše město nevzdělané. Školní uniformy se nosit nebudou. Nemyslím, že je dobré, aby všichni studenti byli stejní.

A co bych udělala ve městě? Na podzim by mohli dobrovolníci smetat listí. Za sklizení listů a podle počtu nametených gramů (listů by se vážilo) budou odměňováni peněžitou částkou, která by nejlépe odpovídala odvedenému výkonu. Bylo by to na všechno na dobrou věc: pro lidi i pro město. Dalo by se to nazvat brigádou.

Neříkám, že by se nenašli lidé, kteří by to dělali jen pro radost.

Nejvíce se mi líbí ten režim lidí, kteří si sice namlouvají a naříkají: „Dnes nemám žádnou chuť jít do práce.“, ale nakonec vždycky z té postele vstanou a do práce jdou. Snaží se pomoci ostatním a vykouzlit jim úsměv na tváři.

To by bylo vše, co bych zatím změnila. Větší změny bych dělat nechtěla. Nechám to na další generaci, kvůli rozvoji lidstva...
LilyN.

Co nám chybí v Chebu?

Bydlím v Chebu, tak budu psát o něm. Na to, že Cheb není zas tak moc malé město, chybí tu spousta věcí. Od pořádného obchodního centra přes skate-

park až po aquapark nebo horské dráhy. Rozhodně bych provedla rekonstrukci chebského bazénu a trochu ho zmodernizovala. Přidala pár tobogánů a také malé brouzdaliště pro děti. Zkrátka ho trochu zvětšila.

Františkovy Lázně jsou oproti Chebu mnohem klidnější, čistší a celkově působí vyrovnanějším dojmem. Tedy, rozhodně je tu mnohem méně prostitutek, a když jdete večer sami domů, nemusíte se bát, kde na vás co, nebo kdo, vyskočí. Když si na sebe vezmete minisukni, není šance, že by u vás zastavilo auto (většinou s německou státní poznávací značkou) v domnění, že nabízíte jisté služby. Jestliže máte svůj ctěný byt nebo dům někde v centru, zřídka se stane, že vám pod okny budou jezdit kamióny, anebo vám při otevřeném okně budou na celé město vyřvávat opilí lidé.

Co si ale budeme povídat, není tu moc míst na zábavy nebo diskotéky, není tu zimní stadion. Za klid se holt platí nudou.

Můj názor je ale pochopitelně subjektivní. Miluju světla velkoměst, ty možnosti, kam můžete jít, co můžete dělat, tolik lidí, které ještě neznáte, noční život a plesy. Tohle všechno mi stojí za kamiony a opilce pod okny. Třeba se to ale v dospělosti změní a ještě budu ráda za klid na vesnici.

Anna Vondráčková

Jak bych změnila město?

Bydlet v Chebu znamená bydlet ve městě, které mělo v dějinách leckdy velký význam a mnoho lidí po celém světě ho zná. Jak se zde ale bydlí, to ví jen zdejší! Zamýšleli jste se někdy, co ve městě Cheb chybí? Je to přeci obyčejné malé městečko, neobvyklá velká díra na kraji Čech. I zde jsou ale mladí lidé, kteří sice nemají zájem o společenské akce, ale pojd'me mluvit o těch, kterým zrovna doma vypadl internet.

Navrhuji bary pro mládež, tedy bary, kde

se počítá s lidmi mladšími osmnácti let, tudíž zde nebudou zavedeny hrací automaty a jiné hazardní hry. Bary, kde se může mládež beztrestně bavit bez rodičů v patách.

Všichni Chebští jistě znají Krajinku. I zde bych to viděla na drobné úpravy. Je to sice nejkrásnější místo Chebu, ale procházet se v dešti by mi nebylo příjemné ani v Las Vegas. Míst, kam by se lidé mohli uchýlit, je málo. Na začátku Krajinky je jedna malá kavárna a pokud nechcete skončit jako sardinka v plechovce, tak bych tam, být vámi, v dešti raději nechodila. Ten nápad schovat se právě tam, dostalo totiž dalších asi padesát lidí.

Porovnání s Františkovými Lázněmi...

Františkovy Lázně se mi líbí mnohem více než-li Cheb. Žádné staré budovy, kolem kterých se bojíte procházet, protože když vidíte na zemi tu vrstvu sloupané omítky, cítíte něco jako pud sebezáchovy. Ve Františkových Lázních jsem tenhle pocit nezažila – jedna budova jako druhá, tady mám pocit, že někdo ty baráky vzal přes kopírák.

Každopádně když jsem se zamyslela (a to bolí), došla jsem k názoru, že Františkolázeňští řeší vážný problém s nakupováním. Jediný větší obchod je zde Lidl. A kde je třeba Tesco nebo Kaufland? Ano...v Chebu. Kde je nemocnice? Ano...v Chebu.

Z toho plyne co? V Chebu sice kličujete mezi baráky a chytáte padající cihly, ale pokud přežijete cestu, můžete si u nás nechat vytáhnout třisku z prstu...
Šárka R.

Cestou jsme nafotili i známý a nyní opravovaný hudební pavilon v sousedství Sadové kavárny.

Moje Františkovy Lázně

Proč jsem si vybral Františkovy Lázně? Protože tam bydlím, protože je mi tady nejlíp a protože vůbec nevím, co bych tady měl změnit. Je to tu dobré. A minule tam dokonce přijel kamion COCA COLA.
Honzík N.

Otázky pro františkolázeňského starostu

Z naší redakční výpravy a společného debatování nakonec naše města (chebské Anička a Šárka psaly o Chebu) nakonec přes počáteční značnou kritiku nakonec nedopadla vůbec špatně. Mladí, alespoň tak to vyznělo, jsou v podstatě spokojeni s tím, kde žijí (a doufám, že to nebylo proto, že by se báli vyjádřit nějaký jiný názor, nežli vyjádřili. Ne, to určitě ne!).

Takže, pokud se nám to podaří, rádi bychom se, aspoň někteří, vypravili za skutečným starostou a přinesli v některém z vydání Prostoru rozhovor. Snad se to podaří, abychom se „trefili“ do časových možností. Zatím zveřejňujeme otázky, které připravil Filip a které bychom mimo jiné rádi panu starostovi položili.

Kolik je vám let?

Jste ženatý?

Máte děti?

Je na vás vaše rodina pyšná?

Chtěl by jste se stát starostou i na příští volební období

Připravujete nějaké nové akce pro veřejnost

Co jste od funkce očekával? Byl jste zklamán?

Splnil jste všechno, co jste při volebním období slíbil?

Jste spokojený se stavem městské pokladny?

Filip S.

Podzimní klidná nálada ve františkolázeňských parcích...

Jaký by měl být učitel, jaký bych byl já, kdybych byl učitel...

**(tentokrát se druhá část redakce zamýšlela nad tím,
kdo má podle nich vypadat dobrý učitel, jaký by učitel
být neměl a—také, jací by byli oni, kdyby začali
učit děti)**

Podle mě by dobrý vyučující měl být zábavný, měl by mít hodně vědomostí, a měl by být i přísný. Nevadí mi vůbec, když jsou profesori přísní, protože se myslím, že je to pro nás studenty to nejlepší, co nám učitelé mohou udělat.

Nemám moc ráda takové, kteří jsou náladoví. A nemám v oblibě ani učitele, kteří jsou nezábavní, nudní, bez humoru. Naštěstí jsem ale nikdy nepotkala žádného nezábavného učitele, což je dobře. Myslím, že kdybych nějakého takového vyučujícího potkala, jeho hodiny by byly nezajímavé a protivné.

A víte proč nemám moc ráda náladové učitele? To protože jsme sama náladová a dobře vím, jaké to je. U učitelů mi to vadí, protože pak nevím, na čem jsem.

Já chodím na gymnázium, kde jsou profesori trochu víc přísnější, a to je dobré. Chodím na tuhle školu už druhým rokem. Všichni jsou fajn a nikdo mi není nepřijemný.

Jaká bych byla já jako učitelka?

Kdysi, když jsem byla malá, chtěla jsem být učitelkou. Teď je to úplně jinak. Nemám totiž moc ráda malé děti, takže bych nedokázala je vyučovat. Já vím, že kdybych učila malé děti, které se pořád se na něco ptají a neposedí, asi bych to by pár dnech už nevládala.

A pubertáči by byli ještě horší. Víím jaké to je. Teď jsem sama puberták a víím, jaké problémy máme ve třídě. Učitelé se z nás můžou zbláznit.

Myslím se, že být učitelkou není vůbec leda-jaká jednoduchá práce. Musíte mít trpělivost, kterou já bohužel nemám. Nechtěla bych, abych na žáky křičela, jen proto, že mají stále nějaké otázky, protože víím, že to není jejich chyba. Přitom být profesorem má jednu výhodu, a to takovou, že poznáváte nové lidi. Velice chci poznávat nové lidi, ale nedokážu být učitelkou. A roto jsem se rozhodla, že chci vystudovat na zubařku. *LilyB.*

Asi bych byl zlý... ale ne, nebyl

Jaký bych byl učitel? Já ani učitel být nechci. Konec.

Ale ne, dělám si legraci, ha ha ha ha.

Tak jo, zasmáli jsme se, a teď vážně. Kdybych byl učitel, tak bych byl zlej. Každě den bych

dal písenu, o který by nikdo nevěděl a nemohl se na ni naučit... Ha ha ha... To asi taky ne.

Takže jakých bych byl vlastně ten učitel. Tak teď už vážně: vážně. Kdybych byl učitel, tak bych se snažil o to, aby děti, které učím, získávaly nejlepší výsledky, měly dobré známky, a kdyby jim to třeba nešlo, tak bych hodnotil snahu (to platí spíše u tělo-cviku).

Takoví učitelé existují. Například náš tělo-cvikař. Ten nás hodnotí podle snahy a nesnaží se z nás udělat trénované vojáky nebo špičkové sportovce a nebo něco podobného.

Někteří učitelé také pomalu ani nevědí, o čem mluví. Já ale žádného takového učitele nemám, ani jsem neměl... (teď to vypadá, jako bych ani já teď nevěděl, o čem jsem psal. Pardon!), ale možná víte, jak jsem to myslel.

Na učitelích se mi nejvíc líbí to, že jsou to ty typy lidí, kteří posílají vědomosti dál, aby děti mohly poznat to, co se za těch několik století stalo a dozvěděly se všechno o dějinách, o Zemi, o přírodě, a o vůbec o všech jiných předmětech a mohly v dospělosti udělat to samé (někteří): stát se taky učiteli. Ale já osobně bych učitelem být nechtěl.

Ladislav Sudek

Dobrý a špatný učitel

Dobrý učitel je ten, který je trochu přísný, k tomu srandovní (to znamená, že s ním je legrace), a zároveň by měl být vážný a taky spravedlivý.

Špatný učitel je ten, který je moc přísný, vůbec není srandovní, je často naštvaný na všechny a není spravedlivý.

Já kdybych byl učitel, tak bych byl přísný. Dělal bych si ale taky srandu. Žákům bych dával jeden úkol jednou za dva dny. Držel bych slovo a byl bych férový.

Nechci ale být učitelem. Chtěl bych být kuchařem, protože mně baví vařit. Doma si dělám omeletu. *Fanda Opelt*

Vymyšlený učitel

Moje vymyšlená postava je zlý pan učitel. Pan učitel je blondatý, a je takovej statnej. Dalo by se říci, že vlastně docela normální. Vypadá, že vždycky, když se někomu něco nepovede, tak se rozzlobí. Pan učitel za jednu chybu dává trojku, naše paní učitelka za jednu chybu dává dvojku. Vymyšlený zlý pan učitel si během vyučování vždy telefonuje ve třídě a my se přitom nemůžeme učit. Slušný pan učitel by šel za dveře a tam by si volal a my bychom se mohli učit v klidu. *Honza N.*

Učitelé to mají těžké

Učitelé to mají těžké. Nejen, že musí umět dobře vyučovat a vysvětlovat, ale také musí být trpěliví se studenty. Ne vždycky to tak je. Každý je jiný a má jiný způsob vykládání. Když jsou žáci hodní, zvědaví a učitel zase milý a příjemný, je ve třídě skvělá atmosféra. Ale to je jen v pohádce. Když mi dáte otázku: „Jaký by měl být učitel?“, tak vám toho moc nepovím. Moc nepřemýšlím o tom, jací by měli být lidé. Kdyby byli všichni slušní, hodní a přátelští, tak by byl život nudný.

Ale když už o tom mluvíme.... Nesnáším, když učitel říká žákům příjmením. Chápu, že když jsou ve třídě dva nebo dokonce tři se stejným jménem, tak se nedá nic dělat. Přijde mi to ale hnusné, když žákům říkají tak, i když nemusí. Na co máme tedy pak křestní jméno? No... já taky vlastně říkám učitelům příjmením... Teď to vypadá, jako bych si stěžovala na věc, kterou sama dělám. Jenže je to trochu rozdíl, oni jsou už dospělí. Ale i tak je to nepříjemné.

Byla bych taky ráda, kdyby si učitelé svoji zlost, kterou mají na jinou třídu, nepřenesli na druhou. Přece její žáci za to nemohou. Nesnesla bych vyučujícího, který by byl náladový a který by měl pořád ke všemu nějaké nemilé komentáře. Já bych z toho úplně zešlela. Nevydržela bych s ním ani jednu hodinu. Naštěstí mě ještě takový člověk neučil. A jsem za to ráda.

Učitelé by měli být určitě spravedliví. Je nefér někomu nadřizovat, třeba jenom kvůli tomu, že se zná s jeho rodiči. Koneckonců: život je ale taky nespravedlivý.

Učitel by mohl taky někdy zavtipkovat a hlavně měl by umět zkrotit svoji třídu. Kdyby to nedokázal, tak by pořád všichni žvanili, a pak by se tam nedalo učit. Což by znamenalo, že vyučujícího by to samotného nebavilo a neučil by dobře.

Kdybych se stala učitelkou, tak by to nedopadlo dobře. Sice jsem trpělivá a dokázala bych vysvětlit třídě látku, ale problém by byl v tom, že by mě žáci moc dobře neslyšeli. Mluvím potichu a k tomu ještě nesrozumitelně. Takže by nedávali pozor, protože mě neslyší. Pak bych je nezvládla okřiknout. A navíc moc malý děti nemusím, neumím to s nimi. Třída by si tedy z mé hodiny nic neodnesla. *Niki P.*

Jaký by měl (-a) být učitel nebo učitelka

Učitelé a učitelky mohou být různí, to záleží na nich, jak se chovají ke studentům. Já vám však napíšu, jací by vyučující měli podle mě být. Samozřejmě mě je jedno, jestli mě učí učitel nebo učitelka. U vyučujícího si nejvíce cením toho, že má smysl pro humor. Učitelé musí být vtipní nebo vyprávět vtipné historky, aby si jeho žáci lépe zapamatovali učivo, ale nesmí být zas pořád jenom vtipálek. Musí být také někdy přísnější, aby ho žáci zase vůbec poslouchali.

Přísný neznamená to, že bude každý den bít žáky „bičem“. Nemám ráda učitele/učitelky kteří přijdou do hodiny otrávení a vypadají, jako kdyby nenáviděli učení. Nesnáším učitele, kteří pořád vyhrožují např.: „Jestli nebudete potichu, tak si napíšete pětiminutovku.“ Sice chápu, že to je jejich jediná zbraň, ale je to dost otravné... když neuděláte tuto, tak se stane tamto.

Myslím si, že každý učitel je alespoň trochu milý. Pomůžou ti, když potřebuješ. Na gymnáziu máme jednu paní učitelku, která něco vysvětlí a potom se zeptá: „Pochopili to všichni nebo to mám vysvětlit ještě jednou?“ Hned se tedy přihlásí jedna spolužačka: „Paní učitelko, já to nechápu!“ Paní učitelka jí na to řekne zvýšeným hlasem: „Co jsi před chvílí dělala, že to nechápeš? Zase jsi byla myšlenkama jinde, co?“ A pokaždé, když položí potom třídě tuto otázku, tak už se nikdo nepřihlásí, protože se bojí, že dostane vynadáno. Stejně však mám tuhle paní učitelku velice ráda, někdy umí být totiž velice legrační. Podle mého jsou vyučující fajn!

JAKÁ BYCH BYLA JÁ UČITELKA

Když jsem byla mladší, vždycky jsem strašně chtěla být učitelkou. Velice mě tenkrát bavilo opravovat sešity a psát známky do žákovské knížky. Avšak postupně jak jsem vyrůstala, tak mě toto povolání omrzelo.

Zjistila jsem, že je to docela veliká dřina, každý den stát před třídou plnou dětí a učit. Chtěla jsem učit děti v první a druhé třídy, protože to jsou ještě žáci mladí a tolik nezlobí, protože kdybych měla učit pubertáky, tak bych z nich za chvíli byla na práškách. Já jsem hodně netrpělivá, takže opravdu nedokážu něco vysvětlovat několikrát!

Jak už jsem zmiňovala v předešlém článku, musela bych být i vtipná, to bych třeba zvládla týden. Ale to ostatní? Je to vlastně vážně složité mít pořád usměv na tváři. Učitelka je skvělé povolání, ale není to pro mě. Místo učitelky bych chtěla být doktorkou. Je to jistě ještě těžší povolání, ale velice zajímavé.

Anetka Dao

Úvaha na téma: žalování. Co žalování je a co není?

„Paní učitelko, kluci mi sebrali tašku!“

Myslím si, že tohle je dětinské žalování. Tohle dělají menší děti a velké děti už to nedělají. A potom bych se nedivila, že takového žalobníka kluci budou ještě více otravovat. Už kvůli tamtomu se žalovat nevyplácí!

„Mami na facebooku mě někdo otravuje a obtěžuje!“

Tohle je důležité, určitě bych to někomu řekla. Nikdo by tě takhle kyberšikanovat neměl.

Aneta Dao

10 pravidel jak sbalit kluka

Říkáte si, jakou absurditu jste právě přečetli? Odkdy holka balí kluka? Abyste se nedivili! Holky, žijeme v moderním světě! Kvůli tunám make-upu a tlamolepům v různých odstínech rudé dostávají kluci na sociálních sítích mnoho rádooby vtípných rad kam vzít holku na první rande. Osvědčil se prý bazén, proč, to je zřejmé. Já se nesměju. Ne protože bych snad měla problém jít s chlapcem do bazénu kvůli líčení, nikdo mi snad nebude koupat hlavu v záchodě. Ten komplex se vztahuje spíše k plavkám, ale mnohem větší problém mám s poklesem úrovně samotného aktu, jenž známe pod pojmem rande.

Dobře, pojďme už od vědeckých teorií, které si stejně musí každý přečíst alespoň pětkrát, aby pochopil, co se po něm žádá. Tohle není test z matematiky. Než přejdeme k samotným deseti bodům naší osnovy, která by všechny dívky bez rozdílu měla vést ke snesitelnému soužití s živočišným druhem homo masculinus, měly bychom si ho definovat.

Homo masculinus je obratlovec, v mladém věku rozlétný, postupem času spíše sedavý. V hovorové řeči ho můžeme znát také pod pojmy idiot, magor, debil, vůl, aj. Homo masculinus je predátor, lovem své kořisti se ale liší jedinec od jedince. Některý útočí okamžitě, jiný vyčkává, až jeho oběť dočte tento text a sám se pak stane obětí. Místo výskytu není zřejmé, homo masculinus se rozmnožil po celé zeměkouli, jediný způsob, jak zabránit dalšímu množení je nespádnout do jeho pasti. Jeho past je na první pohled naprosto neškodná, i my normální ji máme doma. Říká se jí postel. Bohužel, není to jediná past v příbytku homo masculinus, je však nejspecifičtější pro tento druh. Následující pravidla vám nabídnou osvětu, jak s tímto nevyzpytatelným živočichem pracovat...

1.pravidlo zní: NIKDY NEŘÍKEJ, ŽE VŠICHNI KLUCI JSOU STEJNÍ. I když máte ten dojem, i když si myslíte, že máte dost zkušeností, i když máte ten dojem, že máte dost zkušeností, které jsou jako přes kopírák. Kluci jsou na tuhle dnes už ustálenou frázi hrozně alergičtí.

Známe všechny kluky světa? Ne. Zahrnuje pojem „všichni kluci“ všechny kluky? Ano. Máme tedy právo tohle tvrdit? Ano, říká se tomu svoboda slova, ale moje rada zní: NIKDY, ale opravdu NIKDY neříkejte před klukem, že jsou všichni stejní, protože i kluk umí rozpoutat třetí světovou.

2. pravidlo: STAV MANTINELY.

Může se zdát, že klukům stavění mantinelů akorát pije krev. Pravdou je, že stavění mantinelů udává vaši cenu, vaši hodnotu. Čím nižší mantinely, tím levnější holka. Je to prosté. Když kluk přijde na diskotéku sám a domů si odváží luxusní kočíčku, není to jeho chyba, to ona nepostavila žádné mantinely, a proto bude ráno hledat silonky a podprsenku, aby mohla vypadnout dřív, než se vrátí jeho přítelkyně.

Čím vyšší mantinely si holka postaví a čím déle je nechá vysoké, tím lépe kluka opravdu pozná. Pocity kluků z vysokých mantinelů se v průběhu času mění. Nejdřív nechápou význam mantinelů, když pochopí, lichotí jim, že se nezajímají o nějakou levnou couru, po nějaké době se pokou-

šejí mantinely snížit a když zjistí, že ještě není správný čas, můžou reagovat jakkoli. Tuhle chvíli je třeba takzvaně vychytat. Prostě si na ni počkat. Když se začne vztekat a kopat kolem sebe, možná je načase přehodnotit vztah. Kluk, který vás opravdu miluje, počká. Tedy pokud ty mantinely nestojí rok bez hnutí, je třeba mít soudnost...

3. pravidlo: BUĎ „JINÁ“. Kluci mají plné zuby tuctovek. Musíš něčím zaujmout. Začnou tě krmit pohádkami o kráse ducha a nepodstatnosti těla (což hodně kluků hlásá, ale stejně je nakonec vídáme s kostmi v minisukni, i když přeci *na vzhledu nezáleží a je lepší, když je za co chytit*). Kluci, kteří ti povypráví, jak je pro ně nejdůležitější tvůj charakter, většinou nejvíc letí na sexy holky. Proč to tak je, to chcete vědět moc. Je to prostě taktika, jak do sebe holku zbláznit, říct jí, že na jejím vzhledu nezáleží, pokud je hodná. Holky na to celkem letí. Pokud uslyšíte od kluka takovou zhovadilost, je čas se hezky upravit, nalíčit a doufat, že vás nevezme do bazénu.

Upřímní kluci vám do očí řeknou, že se jim líbí blondýnky s velkým poprsím a pozadím s pětapadesáti centimetry v pase. Pro sbalení tohoto celkem ojedinělého poddruhu je efektivní to moc nepřehánět s líčením, protože pokud nebudete identické s jeho ideálem, pak je stejně jedno, kolik make-upu budete mít na obličej. Jestli jste plochá brunetka, musíte zaujmout něčím jiným, než svým tělem. Ukažte, co je ve vás! Musíte se odlišit od ostatních. Musí z vás zářit „*sice nejsem tvůj typ, ale jsem tak jedinečná, že mě nemůžeš nemilovat*“.

Takže jednoduše – říká-li, že na vzhledu nezáleží, nalič se. Prozradí-li ti svůj ideál krásné holky, buď se mu podobáš a není co řešit, nebo se mu nepodobáš a v tom případě zaujmi kouzlem osobnosti.

4. pravidlo: ZAPOMEŇ NA PRAVIDLO „KLUK PÍŠE PRVNÍ“. To je pasé. Holky si stěžují, že kluci nikdy nenapíší první, kluci si stěžují, že musí psát pořád první a holka leckdy ani neodpoví. Kde je pravda, to skutečně netuším.

Moje zkušenost, kdyby o ni někdo stál, je taková, že častěji píšu první já. Nikdy jsem to nebrala jako mínus toho kluka, proč taky? Vykašlete se na nějaké čekání, až napíše, protože se taky může stát, že nenapíše vůbec. Taky se může stát, že neodpíše. Psát klukovi jako první není nic špatného, dokud nezneróvníte a nezačnete psát jednu zprávu za druhou jako stíhačka. Kluci to nesnáší. Každopádně, jednou mi někdo řekl „neboj se napsat, nikdy neotravuješ, prostě napiš, když si vzpome- neš“. Takhle přesně to nefunguje. Ale dobrá utopická idea.

Opravdu nezáleží na tom, kdo napíše jako první. Jediné co doporučuji, je malá pauza, pokud píšete první vždycky vy. Vyzkoušejte si ho. Jen takový malý neškodný testík. Čtyři dny mu nepišť.

Bude to mučení, zvláště pokud jste zvyklé psát mu každý den, ale vydržte a uvidíte. Problém je v tom, že on už na vaši konverzaci už ani nemyslí a bere jako samozřejmost, že mu zazvoní zpráva. Když mu jeden den nezazvoní, ani si toho nevšimne, možná bude i rád, že má klid. Po čtyřech dnech ho napadne, jestli nejste třeba našťvaná nebo jestli nemáte jiného. Jestli ho to nenapadne po čtyřech dnech, něco je špatně a to něco je jeho vztah k vám... jednostranná láska není láska, ale obsese.

5. pravidlo: BUĎ NEDOSTUPNÁ PROVOKATÉRKA.

Tak na tohle kluci opravdu letí. Každá holka by měla umět provokovat opačné pohlaví. Vůbec to jiskření mezi nimi je většinou její práce, on se jen veze. Provokativní pohledy, noha přes nohu, ladná chůze, mírný náklon, aby bylo vidět přesně do „očí“.

Když má ale k něčemu dojít, buďte nedostupná. Trochu se nám to pojí s 2. pravidlem, ale tohle je hodně o herectví, zatímco mantinely musí být pravé. Nedostupnost je jen hra. Čím nedostupnější jste, tím více roste náboj a zvědavost. Provokování a nedostupnost v jedné osobě je to, co kluky opravdu přitahuje.

Když už si myslí, že se dostanou dál, donutíte je dát si zpátečku s výrazem, který říká „*vem si mě!*“, čímž je samozřejmě dokonale zmatete.

6. pravidlo: UPŘÍMNOST JE PROVOKATIVNÍ. A to hodně. Tedy, abych byla správně pochopená – upřímnost není vždy na místě. To, co mám namysli já, se jmenuje *přímost*. Přímost je na místě vždy.

Rozdíl mezi upřímností a přímostí je tak nepatrný, že se v normální řeči vůbec neodlišují. Pravdou ale je, že upřímný člověk nám může lézt pěkně na nervy, přímý člověk je zajímavý. Je to člověk, který neskrývá své pocity a emoce, ventiluje svoje myšlenky a nebojí se říct, co chce. Pořád se nacházíme v rozboru vztahů, takže si asi umíte představit, jak vypadá dívka, která se nebojí ukázat, že je taky jen člověk. Je to sen všech kluků, mít tak trochu nestydatou, přímou holku. Přímý člověk je tedy takový, který nemá strach ukázat tu stránku, kterou nikdo moc neukazuje. Přímost u holek se vidí zřídka, ale když už se vidí, je taková holka středem zájmu. Naproti tomu upřímný člověk se sice hrabe ve svých pocitech, stejně jako přímý, ovšem upřímný se hrabe ve svých pocitech vůči druhým. Takže z upřímnosti ve vztahu může snadno vzniknout konflikt, z přímosti ojedinele. Přímost je šíleně sexy a přímá holka má vlastně z poloviny vyhráno.

7. pravidlo: CHVAL HO A BUĎ NADŠENÁ ZE VŠEHO, CO DĚLÁ. Vztah je, byl a bude taky trochu o převládání. Zjistěte, co objekt vaší touhy rád dělá, v čem je dobrý. Nezáleží na tom, jak moc vás to doopravdy zajímá. Samozřejmě, je lepší, když máte společné koníčky, ale například vaše zájmy obzvláště v oblasti sportu se mohou různit. Mějte na paměti, že ve vašem vztahu není důležitá samotná činnost, ale to, kdo tu činnost vykonává, tedy váš vyvolený. Jemu to působí potěšení a od své potenciální dívky čeká, že s ním tu radost bude sdílet. Tak sdílejte!

Kluci mají hrozně vysoké ego. Budou vám tvrdit, že ne, ale nakonec, pokud není jeho ego vyšší než vaše mantinely, pak to nemusí být problém. Kluka „neegoistu“

jsem snad ještě nepotkala. Všichni jsou...ne, tohle už nebudeme používat, ale mezi námi děvčaty, všichni jsou stejní. Milují, když jim jejich ego zvyšujete krátkými pochvalnými konstatacemi o jejich osobě. Pozor na ironii, sarkasmus a podobné typy posměšných komentářů. Když mu chcete říct, že je nejlepší, tvařte se u toho hrdě a zamilovaně, špatný výraz či jiné zabarvení tónu v hlase může vést k hádce i tehdy, když to vůbec ironicky myšleno nebylo.

8. pravidlo: MĚJ POCHOPENÍ. Budete ho potřebovat. Kluci se vždy nechovají logicky, takže jejich počínání není úplně předvídatelné a následně ani vysvětlitelné.

Raději jim nic nevytýkejte, ono je to mnohdy lepší, než se dostat do konfliktu, který stejně prohrajete. Nikdy jim nic nevytýkejte. Jejich ego to jednoduše neunes. Ostatně, až budete chtít spáchat sebevraždu, vyšplhejte na jeho ego a skočte na jeho cudnost.

Pochopte, pochopení je vlastnost nepochopená, podstata podstaty je v podstatě nepodstatná a dokonalost dokonalosti je dokonale nedokonalá. Vy nemusíte mít pochopení, musíte se hlavně tvářit chápavě. V tom je ta podstata dokonalosti.

9. pravidlo: PŘEKVAP HO. Čímkoli. Musí být ale opravdu překvapený. Vyloženě mu vyražte dech nějakou šíleností. Kreativně se meze nekladou. Samozřejmě, berte ohled na vývoj a úspěšnost vašeho balení, takhle ho překvapit vlastně znamená snížit mantinely a to o dost, takže netřeba s tím spěchat.

Plánovat detaily je zbytečnost, kterou ztrácíte omezený čas ve vašem životě. Minuty, které vám nikdo nevrátí. Neplývejte časem na někoho nebo na něco, co není podstatné. Plány jsou nepodstatné. Čím spontánnější akce to bude, tím více překvapíte i sama sebe. Když budete překvapení oba, bude mít překvapení ještě větší efekt.

Je to jen na vás, protože pokud se budete držet jak 2. pravidla o mantinelech, tak 5. pravidla o provokování a nedostupnosti, kluk (není-li vyloženě nestydatý blázen) si raději nic nezkusí. Ukažte, že už může, že už je čas. Musíte tomu ale sama věřit.

10. pravidlo: KDYŽ TO NEVYJDE, NECHOĎ HNED ZA JINÝMI. Ty doby, kdy holka po neúspěšném vztahu na důkaz své lhostejnosti demonstrativně ocucávala na chodbě před očima svého ex nejhoršího týpka ze školy, jsou dávno pryč. On nebude žárlit. Tedy, to taky, ale jen do té chvíle, než k němu přijde rozumný kamarád a řekne mu, že zahazovat se s takovou courou byla jen ztráta času. A bude mít pravdu.

Tvařte se smutně, zraněně a nesvá v jeho přítomnosti, tak si ho znovu získáte. Uvidí, že nestojíte o jiného, že jste ho opravdu milovala a bude v rozpacích. Zlomil vám srdce, to přeci nechtěl.

Hlavně se z toho nezbláznit, kluk je ve skutečnosti mnohem jednodušší, než jak jsem ho zde popsala a holka zase o moc složitější. Proto řídit se těmito pravidly je úspěch jen když budete věřit mně, ale i sobě! Hodně štěstí...
Šárka Rubášová

Z „podzimní“ básnické tvorby Šárky Rubášové

Jízdní řády

Až moc občas, zdá se mi,
Že moc bolesti a strachu
Panuje u nás na zemi

Že láska je prázdný pojem,
Nikdo už nekouká na city,
Mám takový dojem.

Celým srdcem milovat
Neumí skoro nikdo,
Časem se všechno změní snad.

Slzy padají na polštář,
Nikoho to nezajímá,
Nikdo nepohládí tvoji tvář.

Tak spoléhat se jen na sebe,
To člověka naplní,
Tak dostane se do nebe.

Že to klape, ty pocity,
Ty falešné bývají,
Neohlížej se na city
Tak jako neohlíží se ostatní.

Opustí tě,
Tak nic nečekej,
Pak budeš plakat jak malé dítě.

Vztah není napořád,
Je to jen dočasné pobláznění,
Život je jako jízdní řád...
Životní události často mívají zpoždění.

Paradoxní

Když útočí hořkosti života
Na tvou duši zlomenou,
Ptej se, proč na zemi
Převládá lakota
A i když tráva roste dál tak
Uvnitř přestává být zelenou.

A když chceš sebrat naději,
Už chybí ti víra.
Já se zahrabu raději,
Však bez lásky se neumírám.

Každou molekulu vzduchu
Já prohlížím si bezděky.
Ležím a přemítám v duchu,
Zda člověk usne bez deky.

Ležím zde oblečená
A přesto nahá jsem.
Ta zranitelnost mě zabíjí pomalu.
Má duše nechce dovnitř ani ven.
Nelze vyhýbat se nezdaru.

Jedovatí hadi
Postupně svírají mi krk.
Kdo ten paradox nevidí,
Moudřejší je než ten, koho trk.

Místo mozku mám svou skrýš,
Tam chodím tajně v noci spát.
Jsme jen prach a to si piš,
Že v prach se taky obrátíš.
A pak nic není, nebo je snad?

Jedovatí hadi
Postupně svírají mi krk.
Kdo ten paradox nevidí,
Moudřejší je než ten, koho trk.

Místo mozku mám svou skrýš,
Tam chodím tajně v noci spát.
Jsme jen prach a to si piš,
Že v prach se taky obrátíš.
A pak nic není, nebo je snad?

Když mu dívka ublíží

Člověk s věkem
sbírá zkušenosti,
nevěříš tomu, však s věkem
pochopíš, kdy bylo za dost učiněno spravedlnosti.

Než otočíš list,
Ohlédni se.
Nestála ti za to,
Tak nemáš proč trápit se.

Vždyť víš,
Říká se to lehce,
Když o ní v noci sníš
A přes den také, i když nechceš.

Láska bolí,
Říká se ve světě.
Myslím, že nikoli,
Neboť tvé slzy větší cenu mají,
Než každý na této planetě.

Je dobré hledat chybu u sebe,
Či na vůli Páně.
Občas však není chyba u tebe,
Ale na JEJÍ straně.